

XVIII. Milosrdenství a dar kněžství

Dnes se budeme zabývat vztahem milosrdenství k daru kněžství. Kdybychom chtěli najít oblast, kde to náš Pan „přehání“ s milosrdenstvím, tak by to bylo jistě v daru kněžství. Vždyť svěřit slabému člověku do rukou samého Boha, vyvolit si člověka a posvětit ho, aby cílem jeho života a práce bylo zvěstování evangelia světu a budování církve ve jménu a v osobě Krista, Hlavy a Pastýře, to může učinit jenom Bůh, který je nadmíru milosrdný (*Pastores dabo vobis* 15). Dát člověku poslání, aby byl svátostným zpřítomněním Krista, aby s plnou mocí Ducha ohlašoval Kristovo slovo a aby udělováním svátostí, zvláště křtu, smíření a eucharistie pečoval až do úplného sebeobětování o Boží lid, to přeci může jenom ten, kdo miluje tak, že dokonce „poslal na svět svého Jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, aby měl život věčný,“ (Jan 3, 16)! Bůh je jistě velmi milosrdný, ale „potřebuje“ ty, kdo mohou jeho milosti zprostředkovávat a dávat je druhým, jako apoštolové při rozmnožení chlebě, kdy si je Ježíš zavolal a nařídil jim, aby řekli lidu, ať se posadí... a rozdělával prostřednictvím nich chléb a ryby (srov. Jan 6). Kněz je jistě také slabý člověk. Vzpomeňme na Petra, který, když byl povolán, řekl Ježíši: „odejdi ode mě, neboť jsem člověk hříšný“ (Lk 5, 8), ale Ježíš ho ujistil, že se nemusí bát, protože ho učiní „rybářem lidí“. Apoštol Petr i ostatní učedníci dělali s Ježíšem zkušenost, s jeho mocí, kterou přikazuje větru i moři, aby se uklidnilo, ve které uzdravuje malomocné, křísí mrtvé a ve které skrze své vzkříšení přivádí k novému životu všechny ostatní. Kristův kněz není obětník, který něco dává, jako to bylo ve Starém zákoně, nebo pouze dělá nějaký rituál, aby utišil domněle rozhněvaného Boha. Kristův kněz je služebník, který je tam a dělá to, co chce jeho Pán. Jeho obětí je služba a on se má stát jako Ukřižovaný Kristus obětí, a to až do té míry, použijeme-li slova apoštola Pavla, že už nežije on, ale žije v něm Kristus (srov. Gal 2, 20). Jenom tak se stává svátostným zpřítomněním Krista a naplňuje své kněžské povolání, které je a vždy zůstane darem a tajemstvím. Když jsme uvedli, že Bůh to takříkajíc „přehnal“ ve svém milosrdenství a dobrotě, když povolal člověka ke kněžství, tak počátek tohoto Božího „přehánění“ ve svém stále větším milosrdenství se uskutečňuje v ustavičném setkávání Boha s člověkem, odpouštění mu a darování se mu. Uvažme, že Bůh se stále a znovu dává cele.

Kněz, který je povolán sloužit Nejsvětější oběť eucharistie, nám podává Svaté přijímání, kde se Pán dává cele. A protože toto Boží darování je vždycky celistvé, úplné, totální, vyčerpávající, až k smrti na kříži, proto vždycky setkání s Kristem přivádí ke slavení. Zamýšlíš se někdy nad velikostí daru kněžství? Uvědomuješ si, co ti Bůh skrze kněze dává, že on je ta „trubka“, kterou k tobě proudí živá voda Ducha, že milosrdenství, které Bůh ti dává a ve kterém obnovuje všechno a navrácí ti všechno, dává ti původní důstojnost, dává ti nebe, že toto „všechno“ přichází skrze dar kněžství? Svatý otec František upozornil na to, že mnozí lidé hledají živou vodu, avšak mimo její pramen, proto mohou pít pouze po douškách. Dávají přednost jakýmsi „perlivým light spiritualitám“, místo aby čerpali z pramenu daru kněžství (srov. promluva na Zelený čtvrtek 2016). Kněz je jako dobrý pastýř povolán, aby nejen přiváděl k životu, ale také, aby živil život duše svátostmi a duchovním vedením. Nebojte se přistupovat ke kněžím a žádat od nich „živou vodu milosrdenství“ zprostředkovanou skrze svátosti a duchovní vedení. A modlete se za nás, abychom zůstali věrní v předávání Božího milosrdenství a prokazování skutků milosrdenství, abychom dokázali přerůst v Krista, který je cílem povolání nás všech.

Svatý otče Pio, vytrvalý služebníku milosrdenství, přimlouvej se za nás!

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>